

Havnarsangirnir

Hesir tríggir sangirnir vórðu útvaldir sum tríggir teir bestu í kappingini um nýggjan havnarsang. Edvard Nyholm Debes og Jóannes Petersen fingu fyrstu viðirsløn fyri "Sterkstolta Havn", Martin Mouritsen fekk aðru virðisløn fyri "Tórshavn tú av øllum ber" og Heri Nolsøe fekk triðju virðisløn fyri "Havnina"

Sterkstolta Havn

orð: Edvard Nyholm Debes
lag: Jóannes Petersen

Himmalin bláur og sólin í eystri rísur,
kinandi hús og gamlar gotur.
Bilarnir hurra og alt vaknar meir og meir,
eg vakni og sleppi mær á fotur.
— Á Havnin, á Havnin, tann deiliga Havn,
eg gleðist yvir herumleid á bógva.
So fegin eg sigi títt sterkstolta navn,
tað nógu í mínum hjarta upp man rúgva.

Komin á gotuna, andi eg luftina
sum inn av fjørðinum so frísk man koma.

Bussarnir steðga og fólk hevur skund
nú tey hoyra Skipasmíðjuluður yla.
Skyldkona rennandi kemur framvið,
er ov sein, so hon setur seg at hvíla.
Oman í Vágsbotn, ein feril av tjúroyki
slær mínum andliti ímóti.

Skip verða lossað og smábátar stíma
framvið Sandágerðinum, har smábørn spæla.

Tórshavn, tú Føroyalands miðstöða er,
og tað er vanlig hugsan millum manna.
— Havnin skal skína, tað vita vit øll,
og vit hugsa: hvussu kann hon gera annað.
Blómandi liggur tú Tórshavn og lýsir
á víðari leiðir fyri landið.
Andar og livir í nútíðardámi
tó í tær býr ein fornur andi.

Øldirnar fóru framvið, tú stóð stinn og sterk.
Tú knógva skal, hvat so ein framtíð bjóðar.

Kvøldið er farið og náttin seg framá tekur,
eg hómi angandi garðar.
Skipini duffa á Vestaruvág,
kvøldið er lýtt og turt, so leingi tað nú varar.
Dagurin fór, sólin kindi tað heila,
á Tinghúsvølli grøna sótu ungfólk lið um lið.
Seinni niðan Gundadal, vit vunnu, onkur treiv í:
Eitt sunnukvøld í Plantasjuni.

So eitt stendur fast, júst sum Rasmus á Vaglið:
Havnin er tað allarbesta her á jørð.

Havnin

orð og lag: Heri Nolsøe

Havnin so vøkur, í sólskinu errin lá,
við blómandi teigum so langt, sum eygað sá.
Við fuglum, ið sungu eitt yndisligt vakurt lag,
Tórshavn mín dreymur mitt lívsins træ.

Tá sólin fer niður og søkkur í kav,
og Tórshavn so kvírrur í náttini svav,
roðin so reyður á himmalin fer,
tað suðar frá sjónum um tangar og sker.

Tórshavn mín heimbyr er vakrastur á jørð,
Tórshavn eg eigi teg
og tú skalt eiga meg.

Í sirmi og mjørka eg standi og hyggi at tær,
tá teskandi Havnará hesi boð til mín bar,
»Mær leingist at lata meg upp fyri tær,
fyrr streymur var stríður, so fræls eg tá var«.

Býurin vaknar og bussarnir koyra,
tíðindi og tónleikur eru at hoyra,
»Góðan morgun Føroyar« úr Útvarpi floymir,
tú leggur teg aftur á líðina og droymir.

Tórshavn mín heimbyr er vakrastur á jørð,
Tórshavn eg eigi teg
og tú skalt eiga meg.

Á Ólavsoke Merkið veittrar hátt,
Á Aarvegnum bleiktrar tað hvítt, reytt, blátt,
fólk streyma inn, og eru í góðum lag,
til okkara kæra høvudsstað.

Havnin er gomul hon fjálgar mín hjartastrong,
tí heilsu eg tær og syngi hendan song.
Í hesi verð tú yndisperlan er,
tú ert mitt alt, mín dreymaverð.

Tórshavn mín heimbyr er vakrastur á jørð,
Tórshavn eg eigi teg
og tú skalt eiga meg.

Tórshavn mín heimbyr er vakrastur á jørð,
Tórshavn eg eigi teg
og tú skalt eiga meg.

Tórshavn tú av øllum ber

orð og lag: Martin Mouritsen

Tórshavn tú av øllum ber
í tín favn meg tekur
reikar hugur søguferð
gomul minni vekur
fedrar lögdu lunnar her
bygdu hesar varðar
býur stendur enn í gerð
vaksin út um garðar

breiðir seg so við og við
niðan móti fjøllum
setist enn eitt ættarlið
veitir rúm tú øllum

Ringvegur ein yrkadag
fólk í bili ferðast
aður hesum sama stað
leypur skuldi berast

troðin teirra álit var
amboð grev og haki
maður fong til húsa bar
tungt var mangt eitt takið
tíðin broytt er síðan tá
vøksturin tað krevur
menningannar tíðarbráð
onnur virði gevur

hava alsk til Havnar bý
gamla og hin nýggja
virða okkar fedra stríð
søguna vit síggja

fólk í býi hava skund
yrki sínum tæna
sólskinsdag í víðarlund
smábørn mata svana

setist Ólavsokeuting
túsund ár á baki
føroyingar enn sláa ring
fast er lógvatakið

sangur, ítrótt, tónalist
kveikir hugsjón góða
mennir oss til mangan dyst
okkum samansjóða

Borðan í ein landsynning
Eystnes árla lýsir
karmur okkar sjónarring
Nólsoy meg vísir

líta út á havnarvág
skip og bátar kenna
ganga havnargötum á
her skal lív mitt renna